

Publicerad 2020-11-11 10:01 av Rachel Roth

jag samlar mig en liten stund

Jag vill nog kalla det nedslag

Jag är tillbaka, fast det vet man ju inte. Det kan vara ett enda nedslag.

Första gången var jag 49 år, nu är jag 66 år. Tänk att poeter.se finns kvar. Så mycket annat kommer och går.

Det som hände var att jag skrev så mycket, kanske tusen texter. Gick i världen, vaksam för att inte missa ett poetiskt infall. Inledde en stark relation med någon som var här, som slutade på ett sorgligt sätt. Jag fick lära mig att själv svika någon är något av det mest smärtsamma jag varit med om.

I samband med det, slog mitt hjärta igen med en smäll. Om man tänker sig att själva diktandet är ett slags grävande och blottande, så rasade allt det ihop. Mitt språk stelnade, inga infall, det var dött

Nu har jag mycket tid, jag vet att i språket kan man hitta små stigar. Vill så gärna hitta några gläntor dit solen når. Kanske kommer jag tillbaka hit igen och prövar mig fram.

Steg för steg.

Det är så mörkt nu i tiden. Det gäller att samla ljus

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rachel Roth med Poeter.se id #487 innehar upphovsrätten